

In Advance : primaire focus op het menselijke aspect

Algemeen aannemer In Advance viert in juni 2023 zijn dertigjarig bestaan. Wij hadden een boeiend gesprek met gedelegeerd bestuurder Philippe De Blauwe, die onder meer uitweidde over zijn professionele parcours en de gezondheidstoestand van de bouwsector. Het tekort aan arbeidskrachten, het btw-tarief van 6% voor sloop en heropbouw, vertragingen bij de toekenning van bouwvergunningen, digitalisering...: het zijn stuk voor stuk thema's waarop hij een duidelijke en soms vernieuwende visie heeft.

Als telg van een echte bouwvakkersfamilie – de ene grootvader was schrijnwerker, de andere grootvader metselaar en zijn vader architect – volgde Philippe De Blauwe een opleiding tot burgerlijk ingenieur en leerde hij de stiel bij twee grote Brusselse bouwgroepen alvorens in 1993 zijn eigen bedrijf op te richten. Hij kreeg al snel het gezelschap van Catherine Laurent, die anno 2022 nog steeds zijn medevenoot is. In Advance, gevestigd in Haren en vooral actief in Brussel, groeide geleidelijk uit tot klasse 8-aannemer, een statuut dat het bedrijf in 2009 officieel verkreeg. De activiteiten van de onderneming situeren zich in drie grote domeinen: algemene aanneming en renovatie van gebouwen, werkzaamheden voor de Brusselse metro en raamcontracten voor onderhoud. De omzet van het bedrijf bedraagt circa 50 miljoen euro per jaar en is voornamelijk afkomstig uit overheidsopdrachten. Philippe De Blauwe: “Wij zijn een kleine speler tussen de groten en willen dat ook blijven. Want enkel door slechts een beperkt aantal projecten uit te voeren, kunnen we blijven focussen op menselijk contact, zowel

tussen onze medewerkers onderling als met onze klanten. Dat vinden wij zeer belangrijk. Hoewel we strikt genomen geen familiebedrijf zijn, cultiveren we wel dezelfde waarden.”

Wat zijn in uw ogen jullie mooiste realisaties?

Philippe De Blauwe: De luifel op het Rogierplein, die we op 50/50-basis realiseerden als onderdeel van een TM, is ongetwijfeld de referentie die het meest in het oog springt bij het grote publiek. Een ander prestigeproject dat al vaak gefotografeerd is, is de restauratie van het Huis Saint-Cyr, een art-decojuweeltje. Ook de gebouwen op het Aartshertogenplein in Watermaal-Bosvoorde, het Albertplein van Centra'l, de heropbouw van het Fontainasblok voor de Stad Brussel en de sporthal van Jette, de metrostations Demey en Boudewijn, de renovatie van de Brunfautoren en de herinrichting van de voormalige ECAM-site in Sint-Gillis verdienen een bijzondere vermelding. Tot op heden hebben wij meer dan achthonderd projecten gerealiseerd en momenteel zijn er 35 werven in uitvoering.

Welke gevolgen zal de verlenging van het btw-tarief van 6% voor sloop en heropbouw hebben, denkt u?

Het is zeker een mooi duwtje in de rug voor de sector. Voorheen gaven sommige bouwheren er de voorkeur aan om hun gebouw te renoveren, enkel en alleen om te kunnen profiteren van het btw-tarief van 6%. Door sloop- en heropbouwprojecten toe te staan en het btw-tarief op 6% te houden, maakt de overheid het mogelijk om economischer en duurzamer te bouwen. In vergelijking daarmee valt een zware renovatie altijd duurder uit. Ik denk ook dat de passiefbouwverplichting opnieuw moet worden geëvalueerd. De bewoners van de meeste passieve huizen zijn niet vertrouwd met de passiefnorm. Voor de meerderheid is leven met gesloten ramen ondenkbaar. Lage-energiewoningen bouwen lijkt me relevanter.

Is de sector het slachtoffer van de lange duur van bouwvergunningstrajecten?

Een deel van onze projecten verloopt via de Design & Build-formule. Daarbij zijn we zelf verantwoordelijk voor het verkrijgen van een bouwvergunning. En ik kan je helaas vertellen: dat kan verscheidene jaren duren! Bij de laatste dossiers die behandeld zijn, hebben we aan de andere zijde gelukkig wel behoorlijk proactieve mensen ontmoet die ons helpen om de doorlooptijd te reduceren, zowel bij URBAN als Leefmilieu Brussel, de BGHM, het Woningfonds van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest... Desondanks nemen vergunningprocedures nog steeds te veel tijd in beslag. We moeten blijven ijveren voor een verkorting van de huidige termijnen.

Leidt het niet-bekendmaken van aanbestedingsresultaten tot moeilijkheden?

Die niet-publicatie heeft een pervers effect: iedereen zal er logischerwijze proberen achter te komen. Als aannemer hebben wij een menselijk kapitaal dat wij zo goed mogelijk moeten proberen te benutten. Aan een tempo van twee gunningen per week gedurende drie of vier maanden (de tijd die de klant nodig heeft om het bod te analyseren), tasten wij voor meer dan twintig inschrijvingen in het duister! Ik begrijp de reden daarvoor niet en ik pleit dan ook voor transparantie en publicatie van de resultaten, zoals voorheen het geval was.

Is het belangrijk om bepaalde administratieve procedures te vergemakkelijken, bijvoorbeeld via digitalisering?

We kunnen alles gemakkelijker maken via digitalisering, maar we mogen nooit vergeten dat de bouw een beroep is voor mannen en vrouwen. Ik ben voorstander van menselijk beheer, vergemakkelijkt en versneld door middel van digitalisering. Beslissingen moeten genomen worden door de mens, niet door machines.

Merken jullie ook dat het aantal overheidsopdrachten daalt? Wat is daarvan de reden en wat kunnen de gevolgen zijn?

Veel opdrachtgevers, zoals de meeste Brusselse gemeenten, hebben hun aanbestedingen aanzienlijk teruggeschroefd. Slechts enkele gemeenten kunnen een doorlopend investeringsprogramma handhaven. Wat de andere overheidsinstanties betreft: zij die op basis van subsidies werken, blijven opdrachten publiceren. Er zal zich echter spoedig een tweede probleem voordoen. Budgetten zijn niet oneindig. De inflatie in het algemeen en de stijging van de materiaalprijzen in het bijzonder worden bij overheidsopdrachten geheel of gedeeltelijk gecompenseerd door de herzieningscoëfficiënten. Hoe zullen de overheidsinstanties met deze extra kosten omgaan? De vermindering van het aantal werven is een vervelend risico waarmee wij in 2023 geconfronteerd zouden kunnen worden.

Heeft het tekort aan arbeidskrachten in de bouwsector consequenties voor de toekomst? Hoe maak je de jeugd van tegenwoordig warm voor een job in de bouw?

Dat is een kwestie die ons grote zorgen baart. Het is erg moeilijk om gekwalificeerde werknemers te vinden. We hebben een kantelpunt bereikt, waardoor bepaalde megawerven binnenkort niet meer naar behoren zullen kunnen worden uitgevoerd wegens een gebrek aan mankracht. We zullen veel arbeiders nodig hebben om het tij te keren, dus daarom zullen we misschien nog meer op buitenlandse werknemers moeten rekenen. Naar mijn mening is het tekort aan gekwalificeerde Belgische arbeidskrachten te wijten aan het feit dat handenarbeid een of twee generaties lang niet naar waarde werd geschat door ouders van studerende jongeren. Het komt er allereerst op aan om hen opnieuw te overtuigen van de (meer)waarde van onze manuele beroepen, en dat al vanaf het einde van de lagere school! We moeten jongeren al in een heel vroeg stadium bij ons verhaal betrekken. Het feit dat onderwijs verplicht is tot de leeftijd van achttien jaar – ook al is het maar gedeeltelijk – werkt tegen ons. Je leert het metier op de werf en niet op de schoolbanken. Als wij jongeren van vijftien à zestien jaar naar een werf zouden kunnen sturen, zouden zij het vak al doende leren en de smaak op die manier te pakken krijgen. Als elk klasse 8-bedrijf tien leerlingen in dienst zou nemen en hen een correct loon zou betalen, dan zou dat de sector drieduizend jongeren opleveren die de bouw van de ene op de andere dag extra aantrekkelijk zouden maken. ■